

kunne bestå i, at sagen ekspederes til vedkommende udvalg til videre foranstaltning.

Med hensyn til spørgsmålet om formandens beføjelse til at ekspedere visse sager på kommunalbestyrelsens vegne indeholder den gældende lovgivning ingen regler. Normalforretningsordenerne for by- og sogneråd indeholder en enslydende regel om, at formanden mellem møderne er bemyndiget til på kommunalbestyrelsens vegne at ekspedere almindelige løbende sager, der ikke tåler opsættelse, og ikke giver anledning til tvivl, medens den amtskommunale normalstyrelsesvedtægt indeholder en bestemmelse om, at formanden på amtsrådets vegne kan afgøre sager, der kræver uopholdelig ekspedition, samt løbende sager, der på grund af deres ringe betydning ikke skønnes at burde foranledige et udvalgs sammenkaldelse. Efter en i 1959 indsat bestemmelse i de *sognekommunale* normalstyrelsesvedtægter er formandens bemyndigelse videre end efter normalforretningsordenen, idet han kan ekspedere sager som de nævnte, når de *enten* ikke tåler opsættelse *eller* ikke giver anledning til tvivl. Han må dog forelægge sådanne sager til efterretning i det førstkommende sognerådsmøde, hvorimod forelæggelse til efterretning ikke er foreskrevet i normalforretningsordenerne.

Forslaget bygger på de sognekommunale normalstyrelsesvedtægter. Af praktiske grunde er kravet om forelæggelse til efterretning, der i hvert fald i større kommuner ville medføre en overbelastning af kommunalbestyrelsens dagsorden, dog ikke medtaget, men bestemmelse herom vil kunne optages i styrelsesvedtægten eller forretningsordenen.

Bestemmelsen i *stk. 2* præciserer formandens stilling i relation til den kommunale forvaltning. Det fastslås, at formanden har „den daglige ledelse af kommunens administration“. Da det ikke er tanken med bestemmelsen at ændre den nuværende kompetencefordeling mellem de forskellige kommunale organer, har man ikke ment direkte til loven at kunne overføre de købstadkommunale og de sognekommunale vedtægters formulering, der tillægger borgmesteren „overledelsen“ af kommunens administration og sognerådsformanden „ledelsen af kommunens forvaltning“.

Formandens placering som det samordnende administrative led medfører, at det må påhvile ham at drage omsorg for, at de sager, hvori kommunalbestyrelsens beslutning udkræves, forelægges denne med de fornødne erklæringer, hvorved sigtes til såvel indstillinger fra berørte udvalg som udtalelser fra andre myndigheder. Dette er understreget ved reglen i *stk. 2, 3. pkt.*

Bestemmelsen i *stk. 3*, hvorefter de nærmere

regler om formandens forretninger optages i kommunens styrelsesvedtægt, svarer til købstadkommunallovens § 8, *stk. 1, 2. pkt.* En tilsvarende bestemmelse findes ikke i landkommunalloven, men som nævnt er der desuagtet optaget bestemmelser om formanden i de amtskommunale og sognekommunale vedtægter.

ad § 32.

De gældende kommunale styrelseslove og de der til knyttede normalvedtægter og normalforretningsordener indeholder ingen regler om, hvem der kan underskrive vigtige dokumenter på kommunens vegne. Dette har givet anledning til tvivl i praksis, og indenrigsministeriet har i tidens løb måttet besvare adskillige forespørgsler herom fra langivere og andre, uden at der dog har dannet sig nogen sikker opfattelse af retsstillingen.

På baggrund heraf er det anset for hensigtsmæssigt, at der i loven optages en regel om, hvem der er legitimeret til at underskrive vigtige dokumenter på kommunens vegne. Reglen er en nydannelse i dansk lovgivning, og et direkte forbillede kan ikke findes i hverken svensk eller norsk kommunallovgivning.

Den foreslåede regel er udformet under hensyn til erfaringerne fra praksis og ud fra de reale hensyn, der i øvrigt gør sig gældende, nemlig sikkerhedshensyn og hensynet til omsætningen.

Bestemmelsens *område* — dokumenter vedrørende dispositioner over fast ejendom, optagelse af lån og afgivelse af garanti — er fastlagt således, af bestemmelserne skulle dække det område, hvor det af hensyn til kommunens medkontrahenter, tinglysningsmyndighederne og pengeomsætningen er ønskeligt at tilvejebringe større klarhed.

Bestemmelsen fastslår over for omsætningen og tinglysningsmyndighederne, at kommunalbestyrelsens formand i forening med en anden af kommunalbestyrelsen dertil bemyndiget person kan optræde på kommunens vegne inden for det i bestemmelsen afgrænsede område. Ud fra omsætningshensynet ville der intet være i vejen for at henlægge underskriftsbeføjelsen til formanden alene, men hensynet til at sikre kommunen mod uberettigede dispositioner taler imod at give fuldmagt til en enkelt person, når der er tale om så vigtige dispositioner som de omtalte.

Den, der skal underskrive sammen med formanden, skal have en personlig bemyndigelse fra kommunalbestyrelsen. Bemyndigelsen kan f. eks. gives et eller flere navngivne medlemmer af økonomiudvalget eller til navngivne personer, ansat i kommunens tjeneste, men ikke til f. eks. „kammeren“ uden navns nævnelse.